

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

A diabolo tentatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

se fatigaret, respondit, alacrem esse oportere. Denuo que presentes, uti pro se preces funde-
rent, rogavit, reformidans aliquem cacoda-
monis assaultum; illique animos ei fecere. Ro-
gatus à Valetudinario, aliquidne appeteret,
virium recreandarum causâ; Nullius, ait,
mihi appetentia est, sed si quid sumi P. Rector
iusserit, exorbebo quidlibet. Hic Patrum
aliquis excitare eum ad religionis actus ali-
quot, sententijs hisce Latine pronuntiatis,
coepit: Nunc oportet amare Christum &
beatam Virginem, quam amasti in vitâ, &
amabis in morte. Ille sic respondere: *Quam
conatus sum amare in vitâ, & ipsa amabit me
in morte.* Iterum alter: *Et utrumque amabitis
in æternum. Ita spero,* subiecit Ioannes. Paulò
post denuò Pater: *Ioannes, si mille corda ha-
beres, nonne Mariam mille cordibus amares?*
Tum Ioannes: *Mille cordibus amarem.* His
alijsque id genus colloquijs tempus trahe-
bant in quartam ferè noctis horam, cum vi-
sus ille in quietem verso corpore se dare vel-
le: at mox ostendit, non tam somni, quam
proelij aduenisse tempus; si quidem versatio-
ne vnâ in medium se lecti conijciens, oculis
in cælum fixis, turbato vultu, trementibus
labijs vociferari atque hunc in modum lo-
qui coepit: *Non faciam. Ego ut offendam te
Domine? Maria, ego numquam offendam filium
tuum.*

P. Alegam-
be.

*tuum. Absit à me. Non faciam. Malo millies
 mori, decies millies, centies millies, millies mil-
 lies.* Exaudière clamantem qui vicinis in
 exedris vigilabant; excitique & accurrentes,
 angustijs velut obluçantem, iactantemque
 perturbatijs brachia reperère. Sed mox ad
 cacodæmonem conuersus, *Abi,* aiebat, *satana,
 non timeo te.* Alij circum lectum genibus
 nixi, preces fundere; Ioannem, lectum, cubi-
 culum aquâ sacrâ lustrare; ille Crucis sigil-
 lum, Rosarium, Regularum codicem, & Re-
 liquiariam thecam manu corripere: *Hæc,* in-
 quiebat, *arma mea sunt,* singulaque seorsim
 intuitus, suam cuique singularem laudem
 attribuit. Iniecto tandem in collum Rosario,
 voluere Regularum librum cœpit, titulis so-
 lis perlectis, dum incidere in formulam sim-
 plicium votorum, quam eximio sensu recita-
 uit, perinde atque fieri quotannis bis publicè
 consuevit coram Venerabili Eucharistiâ,
 dum vota instaurantur. Quòd autem ad vi-
 tæ terminum attigisse se videret, ea verba
 omisit, *Vt vitam in eâ perpetuò degam,* cetera
 deinde persecutus. Certamine finito, Sacer-

P. Petrus
 Granita.

gente, versanteque varias in partes nunc hor-
 sum nunc aliorum, vti consueuerat scilicet,
 cum per vicos plateasque ac fora Romana
 id praeferebat concionibus aduocandis. Vbi
 ventum ad inuocationem Dei, dicto, *Parce ei
 Domine*, Ioannes sistere paulisper, & solus ipse
 oculis in crucem fixis, tricies, praeter propter,
 magno illud affectu sensuque repetiuit, *Parce
 Domine, Parce Domine, Parce Domine*. Hic
 Valetudinarius, venarum pulsu explorato,
 deprehensaque maiore virium debilitate,
 non obscure magnis eum passibus ad vita
 metas properare sensit. Rectorem ergo cele-
 riter admonet, ceterosque quos iubebat Re-
 ctor. Adfuere citò ad sextam omnes: Rector
 ingressus, Ioannem ad exercendos varios pœ-
 nitentię Theologicarumque virtutum actus,
 sententijs hisce breuibus, quibus alias solitus
 erat, per hunc modum prouocauit: *Daleo Do-
 mine, Credo Domine, Spero Domine, Amo Do-
 mine*. Tum illo etiam sapius repeti iusso, *Pa-
 ratum cor meum Deus, paratum cor meum*; ce-
 terisque parum per dimissis, vltimis Pœniten-
 tię sacris eum expiauit, solusque cum solo
 aliquamdiu collocutus est. Egresso Rectore,
 spiritualium rerum Praefectus ingressus est;
 alijque interea Patres, Rectori certaminis
 nocturni cum inferno hoste seriem (cuius
 huc vsque nihil intellexerat) exposuere; re-
 gressus-

gressusque præfente adhuc Præfecto, ut eum percunctaretur, offendit tam loquendi facultate defectum, ut verbum ab eo nullum posset extorquere. Eo animaduerso introire in cubiculum omnes, lectum circumfedere de genibus, Deumque Ioanni propitiare. Iacebat Ioannes supinus, sensibus integris, nec impeditis, defixis in Crucem Rosarium & librum oculis, quæ tria ambabus tenebat manibus, ita posita in conspectu, ut attractis erectisque genibus (ne à visu abessent) sustentaret; manus sigillumque Crucis modicè in genua inclinanti, cetera elingui ac muto solus supererat palpebrarum motus. Ad hunc modum quaternis ferè horis lectulo spirantis circumaduoluti, Deo animum eius commendabant, nunc preces repetendo, nunc religionis aliarumque virtutum actus subministrando: quod ille studium nutatione palpebrarum, gratum sibi esse indicabat. Gaudebat idemtidem lustrali aspergi, conatusque Crucem propius admouere, cum à proximis iuuaretur, admotam ori religiosissimè dissuauabatur.

Nonnullos ægrè habebat, non iam reipsa probari, quod superiore vesperâ prænuntiauerat futurum; loquentem nempe moriturum se esse, eò maximè, quòd cetera eius dicta fuissent euentis huc vsque confirmata.